

Draga braćo i sestre, ugodna vam nedjelja!

Biti zajedno za stolom, osobito u dane odmora i blagdana, znak je mira i zajedništva u svakoj kulturi. U današnjem Evanđelju (Lk 14,1.7-14) Isus je pozvan na objed k jednom od prvaka farizejskoga. Imati goste širi prostor srca, a biti gost traži poniznost ulaska u svijet drugoga. Kultura susreta hrani se upravo tim gestama koje približavaju.

Susresti se nije uvijek lako. Evanđelist primjećuje da su uzvanici “promatrali” Isusa, a najstroži tumači predaje Njega su općenito gledali s određenim nepovjerenjem. Ipak, susret se događa jer Isus se doista približava, ne ostaje izvan situacije. On sebe doista čini gostom, s poštovanjem i iskrenošću. Odriče se onih lijepih manira koje su samo formalnost kako bi se izbjeglo međusobno miješanje, uključivanje. Tako, u svome prepoznatljivom stilu, jednom prisposobom opisuje ono što vidi i poziva one koji ga promatraju da razmisle. Zapazio je kako se svi natječu za prva mjesta. To se događa i danas, ne u obitelji, nego u prigodama u kojima je važno “biti zapažen”; tada zajedništvo postaje natjecanje.

Sestre i braćo, sjesti zajedno za euharistijski stol, na Dan Gospodnji, znači i za nas prepustiti Isusu riječ. On rado postaje naš gost i može nam opisati kako nas On vidi. Vrlo je važno vidjeti se Njegovim pogledom: razmisliti o tome kako često svodimo život na utrku, kako se znamo izobličiti da bismo zadobili neko priznanje, kako se uzaludno uspoređujemo jedni s drugima. Zaustaviti se i promisliti, dopustiti da nas 'potrese' Riječ koja dovodi u pitanje naše životne prioritete – to je iskustvo slobode. Isus nas poziva na slobodu.

U Evanđelju koristi riječ “poniznost” da opiše dovršeni oblik slobode (usp. Lk 14,11). Poniznost je sloboda od samoga sebe. Ona se rađa kada Kraljevstvo Božje i Njegova pravednost doista postanu naša glavna briga, i kada si možemo dopustiti gledati daleko: ne u vrhove vlastitih stopala, nego u daljinu! Tko se uzvisuje, obično izgleda kao da nije našao ništa zanimljivije od samoga sebe, a zapravo je vrlo nesiguran u sebe. No, tko je shvatio da je toliko dragocjen u Božjim očima, tko duboko osjeća da je sin ili kći Božja, ima uzvišenije razloge za radost i posjeduje dostojanstvo koje samo od sebe zrači. To dostojanstvo dolazi u prvi plan, zauzima prvo mjesto, bez napora i bez strategija, onda kada umjesto da se služimo situacijama – učimo služiti.

Predragi, molimo danas da Crkva bude za sve škola poniznosti, to jest ona kuća u kojoj su svi uvijek dobrodošli, gdje se mjesta ne osvajaju, gdje Isus i dalje može uzeti riječ i odgajati nas u svojoj poniznosti i slobodi. Marija, koju sada zazivamo u molitvi, doista je Majka te kuće.